Не раз я тобі дивував, край вікна, розпочатого вчора,
ставши, тобі дивував. Ще місто, мені незнайоме,
було, як заказане, і переконливий обшир
брався смерком, неначе мене й не було. Речі найближчі
навіть не тужились, щоб зрозумілими стати. Угору
прагла вуличка при ліхтарях: я бачив — для мене чужа.
А по той бік — кімната, співчутлива, об'яснена лампою, —
я вже прагнув туди; там відчули мене й зачинились.
Став. Небавом — дитинячий плач. Усіх доокола
матерів, що в будинках, я знав, так само — їхні спромоги,
як і всіх одночасних плачів нерозважні причини.
Або спів розлягався і погук луною сягав
із чекання у далеч, або кашляв старий унизу,
повний докору, ніби із лагідним світом на прю
тілом своїм поставав. Било годину —
та я припізнився лічити — вона й проминула.
Ніби хлопчик чужий, що взяли його врешті до гурту,
а він не знає ні гри, ні м'яча впіймати
теж не годен, коли так легко бавляться інші,
стоїть, відводячи погляд, а куди? — так став я
і раптом збагнув, о ночe доросла, що ти це,
бавишся зараз зо мною, взявши до себе,
і я здивувався тобі. Там, де вежі
гнівалися, отам, де долі невірної місто
оступило мене, де нерозгадані гори
лягли проти мене, отам, де в зближенім колі
сповила очужілість голодна спах припадковий
моїх почуттів: і знайомство зо мною
тебе не ганьбить, о висока. Твій подих пройшов
наді мною. Твій сміх, на далеку суворість поділений,
вже у мене вступив.

Переклад В. Стуса